

Arrest

nr. 251 520 van 23 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. MOHAMMAD
Franklin Rooseveltlaan 70
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2021.

Gelet op 's Raads arrest nr. 249 494 van 22 februari 2021 waarbij verzoekende partij wordt opgeroepen op de zitting van 9 maart 2021 om 13u.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat I. MOHAMMAD verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 juli 2018 de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd omdat verzoekster bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over haar profiel. Verzoekster was immers niet minderjarig, maar minstens negentien jaar en wellicht zelfs eenentwintig jaar toen zij aankwam in België. Verzoekster legde evenmin overtuigende verklaringen af over haar opleiding, haar huishoudelijke bezigheden, en haar geloofsovertuiging. Daarnaast bleek dat verzoeksters kennis over haar beweerde regio van herkomst ontoereikend was om aannemelijk te maken dat zij werkelijk in deze regio zou hebben verbleven tot vlak voor haar komst naar Europa.

Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 221 054 van 13 mei 2019.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar huidig volgend verzoek vasthoudt aan haar verklaringen inzake haar herkomst uit Char Bagh en profiel. Zij voegt hier nog aan toe dat zij op vijftienjarige leeftijd verkracht werd in Char Bagh

Ter ondersteuning van haar huidig volgend verzoek legt verzoekster de volgende documenten neer: een verklaring van haar advocaat, een brief van de eerstgeborenen van het dorp en van het district, een attest van het Centre Culturel Ismaélien, een gynaecologisch attest, een attest van Tejo, en een getuigenis van de voorzitter van Een Hart Voor Vluchtelingen.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen

bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die haar kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten bijbrengt ter ontkrachting of weerlegging van de gedane bevindingen van de commissaris-generaal. Verzoekster komt in wezen niet verder dan het herhalen van haar verklaringen, het volharden in de bewijswaarde van de door haar neergelegde documenten en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoekster hekelt dat de bestreden beslissing zich louter concentreert op de eerder bevonden ongeloofwaardigheid inzake haar verblijf voor haar komst naar België, wijst de Raad er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van eerdere verzoeken zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorige verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekster nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat verzoeksters bijkomende verklaringen en de door haar nieuw voorgelegde documenten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid inzake haar profiel, herkomst en asielmotieven niet vermogen om te buigen.

Verzoekster volhardt verkracht te zijn geweest op vijftienjarige leeftijd in Char Bagh en verwijst hiertoe naar het door haar bijgebracht medische attest alsmede internationale verslagen betreffende het seksueel geweld op vrouwen in Afghanistan. Tevens maakt zij de vergelijking met een jongedame die slachtoffer geweest is van seksueel geweld en die (voor de #me too beweging) evenmin gemakkelijk klacht gaat neerleggen. Verzoekster stelt verder dat het zelfs geloofwaardig is dat zij in het kader van haar eerste verzoek zodanig van haar melk was dat ze niet zinnig kon antwoorden op de vragen inzake haar herkomst/verblijfplaats.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeksters betoog het volledig onvermeld laten van de verkrachting die haar in Char Bagh zou zijn voorgevallen niet verklaart, noch rechtvaardigt. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). De behandeling van een asielaanvraag geschiedt overigens in vertrouwen en "angst" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Verzoekster heeft immers zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen. Waar verzoekster nog wijst op de aanwezigheid van haar broer die niet op de hoogte was van de vermeende verkrachting, kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar deze stelt dat gezien verzoekster haar verzoek meer dan een jaar eerder indiende dan haar broer, en gezien hun verzoeken op individuele wijze onderzocht werden, en gezien

de vertrouwelijkheid van het persoonlijk onderhoud benadrukt werd, deze opmerking niet volstaat om haar nalaten dit element aan te brengen, te verschonen.

De vaststelling dat verzoekster in het kader van haar eerste verzoek deze verkrachting volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan deze beweerde verkrachting wordt bovendien bevestigd door het feit dat verzoekster dit voorval situeert in Char Bagh, een plaats waarvan zij niet aannemelijk gemaakt heeft er te hebben verbleven.

Dat zij in het kader van haar eerste verzoek door de verkrachting zodanig van haar melk was dat ze niet zinnig kon antwoorden op de vragen inzake haar herkomst/verblijfplaats, kan zij dan ook in geen geval ernstig worden genomen. Daargelaten verzoeksters blote beweringen dienaangaande, kan bovendien uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen haar zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van haar eerste verzoek in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven (notities persoonlijk onderhoud 18 april 2018). Bovendien werd door verzoekster op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor zij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren, laat staan om elementaire aspecten van haar eigen onmiddellijk waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld - zoals dorpen uit haar directe omgeving, verschillende prominenten uit haar regio, gebeurtenissen of incidenten in haar regio, op correcte wijze aan te geven. Verzoekster brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van haar beweringen in dit verband. Uit het gynaecologisch attest blijkt enkel dat verzoekster een hymenoplastie heeft ondergaan. Nergens uit het attest blijkt evenwel om welke reden zij haar maagdenvlies liet herstellen noch dat zij niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Bijgevolg biedt dit attest geen steun voor haar verklaringen over het seksueel geweld noch kan deze als rechtvaardiging dienen voor haar gebrekkige verklaringen in het kader van haar eerste verzoek omtrent haar profiel en verblijf in Afghanistan.

Hoe dan ook, verzoekster gaat met haar betoog volledig voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dat (i) zelfs al werd zij slachtoffer van seksueel geweld in Afghanistan, hoe vreselijk ook, dan nog blijkt hieruit niet dat verzoekster, ingeval van terugkeer, vervolgingsfeiten zou meemaken of een reëel risico op ernstige schade zou lopen, te meer omdat zij bij haar eerste verzoek om internationale bescherming geen zicht gaf op haar werkelijke profiel en herkomst, en (ii) het gegeven dat verzoekster nog ongeveer drie jaar in Afghanistan zou hebben gewoond na haar verkrachting en er zich in die periode geen problemen zouden hebben voorgedaan, niet wijst op een actuele nood aan internationale bescherming verbonden aan dit element.

De informatie betreffende seksueel geweld op vrouwen in Afghanistan waarnaar verzoekster verwijst, is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op haar persoon en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoekster dient zulks in concreto aannemelijk te maken en slaagt hierin niet.

Verder hoeft het geen betoog dat het louter ontkennen van haar opmerking dat zij vrijwillig wenste terug te keren naar Afghanistan (adm. doss., verklaring volgend verzoek, punt 18), geen ander licht werpt op de gedane bevindingen van de commissaris-generaal.

4.2. Verzoekster maakt nog steeds niet aannemelijk dat zij voor haar komst naar België in het dorp Char Bagh van het district Doshi in de provincie Baghlan heeft verbleven, noch afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar de veiligheidssituatie in Afghanistan, en meer in het bijzonder de provincie Baghlan, vermag hieraan geen afbreuk te doen. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

5. Waar verzoekster verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in Afghanistan en stelt dat dit, gelet op de reeds moeilijke socio-economische situatie in Afghanistan, het onmogelijk maakt

een menswaardig leven te leiden, blijft zij in gebreke dit risico in haar hoofde in concreto aannemelijk te maken. De informatie waaruit verzoekster citeert met betrekking tot het aantal besmettingen in Afghanistan, is algemeen van aard en heeft geen betrekking op haar persoonlijke situatie. Verzoekster toont niet aan dat zij persoonlijk het risico loopt om in Afghanistan terecht te komen in erbarmelijke levensomstandigheden als gevolg van de gezondheidscrisis, noch dat zij daar zal worden blootgesteld aan “een reëel risico op besmetting”, temeer zij heden nog steeds geen zicht biedt op haar werkelijk profiel en herkomst. De Raad merkt bovendien op dat geen enkele informatie waartoe hij toegang kan hebben, erop wijst dat Afghanistan door deze pandemie meer dan België zou worden getroffen. Nog daargelaten het hypothetische karakter van verzoeksters bewering dat zij in Afghanistan zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoekster niet aan dat zij in Afghanistan geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden aan een ‘onmenselijke behandeling’ in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoekster brengt geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar – in de hypothese dat zij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze een adequate behandeling zou worden ontzegd.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1.1. Ter terechtzitting van 9 maart 2021, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 september 2020, legt verzoekende partij een aanvullende nota neer. Verzoekende partij licht toe dat de nieuwe elementen die zij naar voor gebracht heeft wel degelijk belangrijk zijn. Verzoekende partij meent dat zij over deze nieuwe elementen zou moeten gehoord worden. Zij licht toe dat het om een zeer delicaat probleem gaat, met name een verkrachting in haar land van herkomst, waarover het zeer moeilijk is om te praten. Zij wijst naar het medisch verslag en stelt dat het medisch attest een objectief bewijs is van wat er met haar is gebeurd. Verzoekende partij is van oordeel dat zij meer details kan geven tijdens een gehoor van wat haar is overkomen. Zij verwijst voorts naar het psychologisch verslag dat werd opgesteld, het medisch attest waaruit blijkt dat zij een hymenoplastie onderging en een schrijven van haar begeleider. Verzoekende partij benadrukt dat zij dit seksueel geweld niet durfde te vertellen aangezien zij toen samen met haar broer een verzoek om internationale

bescherming indiende. Zij benadrukt dat het een groot probleem is indien haar familie te weten komt dat zij verkracht werd.

4.1.2. Bij tussenarrest nr. 249 494 van 22 februari 2021 werden de debatten heropend omdat tijdens het beraad bleek dat verzoekende partij haar identiteitsdocumenten eerder kwam ophalen op de Raad, zij daarnaast een document neerlegde voor vrijwillige repatriëring en zij ondertekende dat zij afstand deed van haar procedure. Ter terechtzitting van 9 maart 2021 verklaart verzoekende partij dat zij niet wist wat zij ondertekende en dat zij haar documenten kwam ophalen om een procedure 9bis op te starten. In een brief van de terugkeerconsulent van Fedasil van 8 maart 2021 wordt bevestigd dat verzoekende partij geenszins terug wil keren naar haar land van herkomst, zij haar aanvraag niet wil stopzetten en haar documenten kwam halen om een 9bis in te dienen. Niettegenstaande verzoekende partij nochtans eerder al tijdens haar gehoor in het kader van huidig volgend verzoek uitdrukkelijk aangaf dat zij vrijwillig wenst(e) terug te keren naar Afghanistan ('verklaring volgend verzoek' van 10 maart 2020, nr. 18), hetgeen zoals in de bestreden beslissing pertinent wordt aangegeven geenszins wijst op een nood aan internationale bescherming in haren hoofde en hetgeen naar de mening van de Raad minstens een voorgehouden vrees jegens haar land van herkomst danig relativeert, kan voormelde uitleg de Raad ervan overtuigen dat verzoekende partij geenszins afstand doet van haar vraag om internationale bescherming en haar procedure.

4.2. De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekende partij ter terechtzitting van 9 maart 2021 geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die van aard zijn afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen in de beschikking van 28 september 2020 wordt vastgesteld.

Verzoekende partij gaat ter zitting opnieuw en uitgebreid in op hetgeen ze eerder verklaarde en ze verwijst naar de documenten die ze neerlegt met betrekking tot o.a. de verkrachting waarvan zij in haar land van herkomst Afghanistan het slachtoffer zou zijn geworden. Verzoekende partij herhaalt dat zij haar uitleg over dit seksueel geweld niet eerder durfde te vertellen aangezien zij voorafgaand aan huidig volgend verzoek samen met haar broer een verzoek om internationale bescherming indiende. Voorts benadrukt ze dat het een groot probleem is indien haar familie te weten komt dat zij verkracht werd.

Verzoekende partij gaat evenwel niet *in concreto* in op hetgeen eerder in voormelde beschikking met betrekking tot het seksuele geweld werd opgemerkt, met name:

"Verzoekster volhardt verkracht te zijn geweest op vijftienjarige leeftijd in Char Bagh en verwijst hiertoe naar het door haar bijgebracht medische attest alsmede internationale verslagen betreffende het seksueel geweld op vrouwen in Afghanistan. Tevens maakt zij de vergelijking met een jongedame die slachtoffer geweest is van seksueel geweld en die (voor de #me too beweging) evenmin gemakkelijk klacht gaat neerleggen. Verzoekster stelt verder dat het zelfs geloofwaardig is dat zij in het kader van haar eerste verzoek zodanig van haar melk was dat ze niet zinnig kon antwoorden op de vragen inzake haar herkomst/verblijfplaats.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeksters betoog het volledig onvermeld laten van de verkrachting die haar in Char Bagh zou zijn voorgevallen niet verklaart, noch rechtvaardigt. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). De behandeling van een asielaanvraag geschiedt overigens in vertrouwen en "angst" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Verzoekster heeft immers zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen. Waar verzoekster nog wijst op de aanwezigheid van haar broer die niet op de hoogte was van de vermeende verkrachting, kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar deze stelt dat gezien verzoekster haar verzoek meer dan een jaar eerder indiende dan haar broer, en gezien hun verzoeken op individuele wijze onderzocht werden, en gezien de vertrouwelijkheid van het persoonlijk onderhoud benadrukt werd, deze opmerking niet volstaat om haar nalaten dit element aan te brengen, te verschonen.

De vaststelling dat verzoekster in het kader van haar eerste verzoek deze verkrachting volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan deze beweerde verkrachting wordt bovendien bevestigd door het feit dat verzoekster dit voorval situeert in Char Bagh, een plaats waarvan zij niet aannemelijk gemaakt heeft er te hebben verbleven.

Dat zij in het kader van haar eerste verzoek door de verkrachting zodanig van haar melk was dat ze niet zinnig kon antwoorden op de vragen inzake haar herkomst/verblijfplaats, kan zij dan ook in geen geval ernstig worden genomen. Daargelaten verzoeksters blote beweringen dienaangaande, kan bovendien uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen haar zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van haar eerste verzoek in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven (notities persoonlijk onderhoud 18 april 2018). Bovendien werd door verzoekster op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor zij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren, laat staan om elementaire aspecten van haar eigen onmiddellijk waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld - zoals dorpen uit haar directe omgeving, verschillende prominenten uit haar regio, gebeurtenissen of incidenten in haar regio, op correcte wijze aan te geven. Verzoekster brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van haar beweringen in dit verband. Uit het gynaecologisch attest blijkt enkel dat verzoekster een hymenoplastie heeft ondergaan. Nergens uit het attest blijkt evenwel om welke reden zij haar maagdenvlies liet herstellen noch dat zij niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Bijgevolg biedt dit attest geen steun voor haar verklaringen over het seksueel geweld noch kan deze als rechtvaardiging dienen voor haar gebrekkige verklaringen in het kader van haar eerste verzoek omtrent haar profiel en verblijf in Afghanistan.

Hoe dan ook, verzoekster gaat met haar betoog volledig voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dat (i) zelfs al werd zij slachtoffer van seksueel geweld in Afghanistan, hoe vreselijk ook, dan nog blijkt hieruit niet dat verzoekster, ingeval van terugkeer, vervolgingsfeiten zou meemaken of een reëel risico op ernstige schade zou lopen, te meer omdat zij bij haar eerste verzoek om internationale bescherming geen zicht gaf op haar werkelijke profiel en herkomst, en (ii) het gegeven dat verzoekster nog ongeveer drie jaar in Afghanistan zou hebben gewoond na haar verkrachting en er zich in die periode geen problemen zouden hebben voorgedaan, niet wijst op een actuele nood aan internationale bescherming verbonden aan dit element.

De informatie betreffende seksueel geweld op vrouwen in Afghanistan waarnaar verzoekster verwijst, is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op haar persoon en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoekster dient zulks in concreto aannemelijk te maken en slaagt hierin niet."

Verzoekende partij brengt ter zitting geen concrete en valabele argumenten bij die het voorgaande in een ander daglicht plaatsen. De Raad onderstreept dat, zoals ook door de commissaris-generaal terecht werd opgemerkt, de aanwezigheid van verzoekende partij haar broer in België, die net als haar hier om internationale bescherming verzoekt, geenszins verklaart of rechtvaardigt waarom zij haar verkrachting tijdens haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming geheel onvermeld liet, gelet o.a. op het feit dat verzoekende partij meer dan een jaar eerder/voor haar broer hier voor het eerst om internationale bescherming verzocht en aangezien hun verzoeken elk op individuele wijze werden onderzocht en hierbij de vertrouwelijkheid van de procedure en van het persoonlijk onderhoud werd benadrukt.

Het door verzoekende partij ter terechtzitting louter verwijzen naar het eerder door haar neergelegde medische verslag en psychologische attest wijzigt niets aan hetgeen eerder concreet met betrekking tot die documenten werd vastgesteld. Verzoekende partij gaat immers niet nader in op, minstens werpt zij geen ander licht op hetgeen in de beschikking van 28 september 2020 met betrekking tot het medisch attest werd vastgesteld, met name: *"Uit het gynaecologisch attest blijkt enkel dat verzoekster een hymenoplastie heeft ondergaan. Nergens uit het attest blijkt evenwel om welke reden zij haar maagdenvlies liet herstellen noch dat zij niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Bijgevolg biedt dit attest geen steun voor haar verklaringen over het seksueel geweld noch kan deze als rechtvaardiging dienen voor haar gebrekkige verklaringen in het kader van haar eerste verzoek omtrent haar profiel en verblijf in Afghanistan."* Voorts merkt de Raad nog op dat uit het attest evenmin kan afgeleid worden dat verzoekende partij slachtoffer werd van seksueel geweld.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt vormt dit medisch document derhalve geen objectief bewijs van het seksueel geweld waarvan zij volgens haar verklaringen het slachtoffer zou zijn geworden. Hetzelfde geldt voor het door verzoekende partij ter zitting per aanvullende nota neergelegde schrijven van een trajectbegeleider van de Schakelklas van 4 februari 2021, waarin deze omschrijft hetgeen verzoekende partij omtrent de problemen die zij in Afghanistan heeft gekend heeft verklaard en waarin voorts onder meer staat dat men verzoekende partij het belang van psychologische begeleiding heeft benadrukt en haar in contact heeft gebracht met een gynaecoloog. De betreffende brief, die aldus in grote lijnen een loutere weergave bevat van verzoekende partij haar verklaringen omtrent de gebeurtenissen die haar in haar land van herkomst zouden zijn overkomen, vormt aldus evenmin een begin van bewijs, laat staan een objectief bewijs van verzoekende partij haar relaas, in de recentste versie zoals door haar in het kader van huidig tweede verzoek om internationale bescherming geschetst.

Verzoekende partij gaat in haar betoog ter zitting hoe dan ook voorbij aan de opmerking in voormelde beschikking dat *“Hoe dan ook, verzoekster gaat met haar betoog volledig voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dat (i) zelfs al werd zij slachtoffer van seksueel geweld in Afghanistan, hoe vreselijk ook, dan nog blijkt hieruit niet dat verzoekster, ingeval van terugkeer, vervolgingsfeiten zou meemaken of een reëel risico op ernstige schade zou lopen, te meer omdat zij bij haar eerste verzoek om internationale bescherming geen zicht gaf op haar werkelijke profiel en herkomst, en (ii) het gegeven dat verzoekster nog ongeveer drie jaar in Afghanistan zou hebben gewoond na haar verkrachting en er zich in die periode geen problemen zouden hebben voorgedaan, niet wijst op een actuele nood aan internationale bescherming verbonden aan dit element.”* Wat verzoekende partij haar argument ter zitting betreft dat het een groot probleem is indien haar familie te weten zou komen dat ze werd verkracht, kan aldus gewezen worden op het feit dat zij blijkens haar verklaringen na die verklaarde verkrachting nog drie jaar probleemloos in Afghanistan heeft verbleven. Uit voormelde brief van de trajectbegeleider blijkt overigens dat verzoekende partij hier in België een hymenoplastie onderging om met haar vriend te kunnen trouwen en om problemen te voorkomen, in Afghanistan dan wel in België, en dat deze ingreep dan ook een belangrijke therapeutische stap voor haar was.

4.3. Betreffende verzoekende partij haar stelling dat zij gehoord moest worden, blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de door haar in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming aangebrachte nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekende partij in de gelegenheid gesteld werd bijkomende verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek om internationale bescherming indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd aan verzoekende partij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

4.4. De Raad beklemtoint voorts de grond in de beschikking van 28 september 2020, en stelt vast dat verzoekende partij ter zitting met geen woord over rept, waar wordt vastgesteld dat zij *“nog steeds niet aannemelijk”* maakt *“dat zij voor haar komst naar België in het dorp Char Bagh van het district Doshi in de provincie Baghlan heeft verbleven, noch afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar de veiligheidssituatie in Afghanistan, en meer in het bijzonder de provincie Baghlan, vermag*

hieraan geen afbreuk te doen. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen."

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS